ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 20. mája 2010 *

Vo veci C-583/08 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora, podané 22. decembra 2008,

Christos Gogos, úradník Európskej komisie, bydliskom vo Waterloo (Belgicko), v zastúpení: N. Korogiannakis a P. Katsimani, dikigoroi,

odvolateľ,

ďalší účastník konania:

Európska komisia, v zastúpení: J. Currall, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci P. I. Anestis, dikigoros, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

* Jazyk konania: gréčtina.

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory A. Tizzano, sudcovia E. Levits, A. Borg Barthet (spravodajca), J.-J. Kasel a M. Safjan,

generálna advokátka: J. Kokott,
tajomník: L. Hewlett, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 28. januára 2010,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 4. marca 2010,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Svojím odvolaním Ch. Gogos navrhuje zrušenie rozsudku Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev z 15. októbra 2008, Gogos/Komisia (T-66/04, zatiaľ neuverejnený v Zbierke, ďalej len „napadnutý rozsudok“), ktorým tento súd zamietol jeho žalobu o zrušenie rozhodnutia Komisie Európskych spoločenstiev o jeho zaradení do

platovej triedy A 7, platového stupňa 3 (ďalej len „rozhodnutie o zaradení“) a rozhodnutia z 24. novembra 2003 o zamietnutí sťažnosti, ktorú Ch. Gogos podal u menovacieho orgánu proti rozhodnutiu o zaradení (ďalej len „rozhodnutie o sťažnosti“).

Právny rámec

2 Článok 31 Služobného poriadku úradníkov Európskych spoločenstiev v znení účinnom v čase skutkových okolností, ktoré sú predmetom tohto konania (ďalej len „služobný poriadok“), stanovoval:

„1. … uchádzači budú vymenovaní takto:

— úradníci v kategórii A…: do východiskovej triedy svojej kategórie…

2. Menovací orgán môže urobiť výnimky z predchádzajúcich ustanovení v rámci nasledujúcich limitov:

…

b) pre ostatné triedy [ako sú triedy A 1, A 2, A 3 a LA 3]:

— max. tretina úradníkov vymenovaných na uvoľnené miesta;

— max. polovica úradníkov vymenovaných na novovytvorené miesta.

…“

3 Článok 32 ods. 1 a 2 služobného poriadku uvádzal:

„Úradník sa zaradí do prvého stupňa svojej triedy.

Menovací orgán však môže, berúc do úvahy vzdelanie a osobitnú prax pre pracovné miesto dotknutej osoby, započítať ďalší čas odbornej praxe pri zaradení do stupňa v jeho triede; tento čas nepresiahne 72 mesiacov v triedach A 1 až A 4, LA 3 a LA 4 a 48 mesiacov v ostatných triedach.“

4 Článok 45 ods. 2 služobného poriadku stanovoval:

„Úradník môže byť preradený z jednej služby do druhej alebo povýšený z jednej kategórie do druhej len na základe výberového konania."

5 Podľa článku 46 prvého odseku služobného poriadku:

„Úradník vymenovaný do vyššej triedy má vo svojej novej triede započítanú prax zodpovedajúcu teoretickému stupňu rovnocennému alebo bezprostredne nasledujúcemu za teoretickým stupňom, ktorý dosiahol vo svojej predchádzajúcej triede, plus dvojročný prírastok pre svoju novú triedu."

6 Článok 91 ods. 1 služobného poriadku uvádzal:

„Súdny dvor Európskych spoločenstiev má právomoc v každom spore medzi spoločenstvami a ktoroukoľvek osobou, na ktorú sa vzťahuje tento služobný poriadok, pokiaľ ide o zákonnosť aktu negatívne ovplyvňujúceho túto osobu v zmysle článku 90 ods. 2. V sporoch finančného charakteru má Súdny dvor neobmedzenú právomoc."

Okolnosti predchádzajúce sporu

7 Skutkové okolnosti predchádzajúce sporu boli v napadnutom rozsudku uvedené takto:

„4 Žalobca, Christos Gogos, ktorý vo verejnej službe Európskych Spoločenstiev pracuje od roku 1981 bol Komisiou 1. októbra 1986 vymenovaný za úradníka do kategórie B platovej triedy 5 platového stupňa 1.

5 V roku 1997 sa žalobca zúčastnil interného výberového konania KOM/A/17/96 na účely preradenia z kategórie B do kategórie A, a to do zamestnaní v platových triedach A 7/A 6. Časť nazvaná ‚Podmienky pripustenia do výberového konania' uvádzala, že výberového konania sa môžu zúčastniť úradníci a dočasní zamestnanci, ktorí sú zaradení do jednej z platových tried kategórie B a majú aspoň sedem rokov odbornej praxe v službe v tejto kategórii. V časti nazvanej ‚Podmienky prijatia do zamestnania' bolo spresnené, že úspešní uchádzači sú spravidla vymenovaní do východiskovej platovej triedy danej kategórie.

6 Listom z 15. decembra 1997 predseda výberovej komisie výberového konania oznámil žalobcovi rozhodnutie, že nebude zapísaný na zoznam vhodných kandidátov z dôvodu, že jeho známka z ústnej skúšky bola 24 z 50 bodov, pričom požadované minimum bolo 25 bodov.

7 Na základe žaloby podanej žalobcom Súd prvého stupňa rozsudkom z 23. marca 2000, Gogos/Komisia (T-95/98, Zb. VS s. I-A-51, II-219), zrušil uvedené rozhodnutie výberovej komisie, najmä z dôvodu, že [táto komisia] nebola schopná zabezpečiť na ústnych skúškach sporného výberového konania rovnaké zaobchádzanie so všetkými kandidátmi.

8 V dôsledku toho Komisia pozvala žalobcu na druhú ústnu skúšku 25. septembra 2000. Žalobca, ktorý neuspel ani na tejto skúške, podal novú žalobu na Súd prvého stupňa, zapísanú pod číslom veci T-97/01. Po tom, ako bol medzi účastníkmi konania uzavretý zmier, Komisia sa zaviazala výnimočne a jedine pre potreby žalobcu predĺžiť výberové konanie KOM/A/17/96 (pozri uznesenie Súdu prvého stupňa z 21. októbra 2002, Gogos/Komisia, T-97/01). Žalobca sa teda po tretíkrát zúčastnil ústnej skúšky, ktorá sa konala 8. novembra 2002.

9 Listom z 15. novembra 2002 Komisia oznámila žalobcovi, že v tejto skúške uspel a jeho meno bolo zapísané na zoznam vhodných uchádzačov výberového konania KOM/A/17/96.

10 Žalobca bol následne vymenovaný za úradníka s účinnosťou od 1. apríla 2003 a pridelený na generálne riaditeľstvo regionálnej politiky, kde pracoval od svojho prijatia do služby roku 1986 ako úradník v kategórii B.

11 Dňa 31. marca 2003 bol žalobca informovaný o rozhodnutí… menovacieho orgánu o jeho zaradení do platovej triedy A 7 platového stupňa 3 s účinnosťou od 1. apríla 2003…

12 Na základe článku 90 ods. 2 služobného poriadku žalobca podal 30. júna 2003 administratívnu sťažnosť proti rozhodnutiu [o zaradení]. Na podporu svojej sťažnosti uviedol, že došlo k porušeniu článkov 31 a 45 služobného poriadku, článku 233 ES, zásady rovnosti zaobchádzania, ako aj zmieru uzavretého medzi účastníkmi konania v rámci veci T-97/01. Tvrdil, že jeho úspech v dotknutom výberovom konaní mal byť uznaný od momentu, keď sa zúčastnil prvej ústnej skúšky, teda od 15. decembra 1997, keďže bolo rozhodnuté o tom, že výberové konanie bude vo vzťahu k nemu opätovne otvorené. Napokon uviedol, že vzhľadom na jeho odbornú prax, ktorá je relevantná pre veľmi zriedkavý profil uchádzača, mal byť zaradený do platovej triedy A 6 s účinnosťou od 1. januára 2002

z dôvodu, že prvé povýšenia úspešných uchádzačov interného výberového konania KOM/A/17/96 do platovej triedy A 6 sa už uskutočnili 1. januára 2001 a veľká väčšina z nich postúpila do tejto platovej triedy v roku 2003.

13 Táto sťažnosť bola zamietnutá rozhodnutím menovacieho orgánu z 24. novembra 2003… Podľa tohto rozhodnutia sa článok 31 ods. 2 služobného poriadku v prejednávanej veci neuplatní, pretože sa týka výlučne novoprijatých úradníkov. Nemožno ho teda uplatniť na žalobcu, ktorý už bol úradníkom v kategórii B. V každom prípade z jeho spisu nevyplýva nič výnimočné vzhľadom na päť kritérií použitých pri zaraďovaní každého úradníka pri nástupe do služby, ako je univerzitné vzdelania, dĺžka a kvalita odbornej praxe, relevantnosť odbornej praxe vzhľadom na zastávané miesto a výnimočnosť odborného profilu na trhu práce. Naopak, menovací orgán zastával názor, že výpočet platovej triedy a platového stupňa žalobcu bol uskutočnený správne podľa článku 46 služobného poriadku."

Konanie pred Súdom prvého stupňa a napadnutý rozsudok

8 Žalobou podanou do kancelárie Súdu prvého stupňa 18. februára 2004 sa Ch. Gogos domáhal zrušenia rozhodnutia o zaradení a rozhodnutia o sťažnosti, ako aj zaviazania Komisie na náhradu trov konania alebo prípadne zaviazania každého účastníka konania na náhradu svojich vlastných trov.

9 Na podporu svojej žaloby Ch. Gogos uviedol najmä porušenie článku 31 ods. 2 služobného poriadku. Okrem toho tvrdil, že menovací orgán tým, že v jeho prípade odmietol uplatniť toto ustanovenie, takisto porušil článok 233 ES, ako aj zásadu rovnosti zaobchádzania, zásadu spravodlivého zaobchádzania, zásadu riadnej správy vecí verejných a zásadu služobného postupu.

10 Súd prvého stupňa najskôr v bode 30 napadnutého rozsudku uviedol, že hoci doslovný výklad článku 45 ods. 2 a článku 31 ods. 1 a 2 služobného poriadku nezakazuje, aby bol úradník vymenovaný do vyššej platovej triedy podľa uvedeného článku 31 ods. 2, pokiaľ uspeje v internom výberovom konaní na povýšenie do inej kategórie, štruktúra a účel týchto ustanovení tomu bránia. Súd prvého stupňa z toho v bode 35 tohto rozsudku odvodil, že posledné uvedené ustanovenie nemožno uplatniť v situácii, v akej sa nachádzal žalobca.

11 Súd prvého stupňa sa ďalej v bode 36 napadnutého rozsudku domnieval, že aj keby sa uvedené ustanovenie uplatnilo v prejednávanej veci, nevyplývalo by z neho právo žalobcu byť zaradený do platovej triedy A 6. Súd prvého stupňa totiž v bode 41 tohto rozsudku konštatoval, že Komisia disponuje v rámci stanovenom v článku 31 služobného poriadku širokou mierou voľnej úvahy, a to tak na účely preskúmania, či miesto, ktoré sa má obsadiť, vyžaduje prijatie mimoriadne kvalifikovaného úradníka, alebo či tento úradník disponuje výnimočnou kvalifikáciou, ako aj preskúmania dôsledkov týchto zistení. Súd prvého stupňa z toho v bode 42 uvedeného rozsudku vyvodil, že jeho posúdením nemožno nahradiť posúdenie menovacieho orgánu, a musí sa teda obmedziť na preskúmanie, či nedošlo k porušeniu podstatných formálnych náležitostí, či menovací orgán nezaložil svoje rozhodnutie na nesprávnych alebo neúplných skutkových zisteniach, alebo či rozhodnutie nie je poznačené zneužitím právomoci, zjavne nesprávnym posúdením alebo nedostatočným odôvodnením.

12 Súd prvého stupňa po tom, ako uviedol, že žalobca neposkytol žiadny dôkaz, ktorý by umožňoval domnievať sa, že to tak bolo, dospel v bode 44 napadnutého rozsudku k záveru, že porušenia, ktorých sa Komisia podľa žalobcu dopustila pri jeho prijímaní do služby, či už ide o porušenia článku 233 ES, alebo zásady rovnosti zaobchádzania, zásady spravodlivého zaobchádzania, zásady riadnej správy vecí verejných a zásady služobného postupu, nemôžu mať vplyv na zákonnosť samotného rozhodnutia o zaradení, ktoré spochybňuje žalobca.

13 Súd prvého stupňa sa okrem toho v bode 45 napadnutého rozsudku domnieval, že posúdenie výnimočnej povahy kvalifikácie novoprijatého úradníka, ktoré nemožno vykonávať abstraktne, ale vzhľadom na miesto, pre ktoré sa prijímanie uskutočnilo, má kazuistickú povahu, ktorá bráni tomu, aby sa žalobca mohol účinne dovolávať porušenia zásady rovnosti zaobchádzania.

14 Napokon v bode 47 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa vyvodil záver, že hoci uskutočnenie novej ústnej skúšky pre žalobcu mohlo mať za následok oneskorenie okamihu, keď mohol byť preradený do kategórie A, ako aj okamihu, keď dosiahol minimálny počet dvoch rokov odbornej praxe v platovej triede A 7 požadovaný na povýšenie do platovej triedy A 6 v zmysle článku 45 služobného poriadku, čím ho prípadne zbavilo možnosti byť prijatý skôr do kategórie A a tým byť možným kandidátom nasledujúcich povýšení, žalobca nepodal na Súd prvého stupňa návrh na finančné odškodnenie v tomto zmysle.

15 Súd prvého stupňa po tom, ako konštatoval, že konanie Komisie, ktoré spôsobilo, že bolo potrebné vykonať tri ústne skúšky pre žalobcu, uľahčilo vznik sporu, na základe článku 87 ods. 3 svojho rokovacieho poriadku zaviazal Komisiu na náhradu jej vlastných trov konania a trov konania žalobcu.

Návrhy účastníkov konania

16 Odvolateľ navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnutý rozsudok,

— zrušil rozhodnutie o zaradení, ako aj rozhodnutie o sťažnosti,

— vykonal svoju neobmedzenú právomoc a priznal mu sumu 538 121,79 eura ako náhradu majetkovej ujmy spôsobenej nezákonným konaním Komisie vyplývajúcim z rozhodnutia o zaradení, teda ujmy, ktorej účinky na celú dobu života odvolateľa zosilnila administratívna reforma,

— priznal mu 50 000 eur ako odškodnenie za oneskorenie pri prejednávaní veci, ktorého sa dopustil súd rozhodujúci v prvostupňovom konaní,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania, ktoré mu vznikli v konaní na prvom stupni a v konaní o odvolaní.

17 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor zamietol odvolanie, ako aj návrh na náhradu škody vzniknutej odvolateľovi na základe neprimerane dlhého trvania konania, a zaviazal odvolateľa na náhradu trov konania.

O odvolaní

18 Na podporu svojho odvolania odvolateľ uvádza dva odvolacie dôvody založené po prvé na nedostatku odôvodnenia napadnutého rozsudku a po druhé na nesprávnom právnom posúdení, ktorého sa dopustil Súd prvého stupňa tým, že nevyužil svoju neobmedzenú právomoc, aby mu *ex offo* priznal náhradu ujmy, ktorá mu vznikla v služobnom postupe. Okrem toho požaduje náhradu škody v dôsledku neprimeranej dĺžky trvania konania na Súde prvého stupňa.

O prvom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

19 Svojím prvým odvolacím dôvodom odvolateľ vytýka Súdu prvého stupňa, že nepreskúmal päť zo šiestich dôvodov neplatnosti, ktoré pred ním odvolateľ uviedol, a tým nedostatočne odôvodnil zamietnutie jeho žaloby namierenej tak proti rozhodnutiu o zaradení, ako aj proti rozhodnutiu o sťažnosti.

20 Súdu prvého stupňa najmä vytýka, že bezdôvodne a na základe úplne svojvoľného odôvodnenia zamietol dôvody neplatnosti založené na porušení článku 233 ES, zásady rovnosti zaobchádzania, zásady spravodlivého zaobchádzania, zásady riadnej správy vecí verejných a zásady služobného postupu.

21 Odvolateľ okrem toho tvrdí, že Súd prvého stupňa bol povinný z vlastnej iniciatívy preskúmať žalobný dôvod založený na porušení zásady rovnosti zaobchádzania, a to bez toho, aby toto preskúmanie podliehalo overeniu podmienok uvedených v článku 31 ods. 2 služobného poriadku.

22 Komisia uvádza, že tento odvolací dôvod je neprípustný. Podľa nej Ch. Gogos v konaní na prvom stupni uviedol len jediný dôvod neplatnosti, založený výlučne na porušení článku 31 ods. 2 služobného poriadku, pričom na ostatné právne ustanovenia a právne zásady poukázal len dodatočne. Ak sa odvolateľ v štádiu odvolania pokúša tieto dodatočné tvrdenia vyhodnotiť ako samostatné dôvody neplatnosti, v skutočnosti podľa nej uvádza nové žalobné dôvody.

Posúdenie Súdnym dvorom

— O prípustnosti

23 Najskôr treba pripomenúť, že ako vyplýva z ustanovení článku 42 ods. 2 prvého pododseku v spojení s článkom 118 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, uvádzanie nových žalobných dôvodov v štádiu odvolania je zakázané.

24 V každom prípade, ako uviedla generálna advokátka v bode 33 svojich návrhov, tieto ustanovenia majú v súlade s článkom 113 ods. 2 uvedeného rokovacieho poriadku zabrániť tomu, aby odvolanie zmenilo predmet sporu pred Všeobecným súdom (pozri v tomto zmysle rozsudky z 1. júna 1994, Komisia/Brazzelli Lualdi a i., C-136/92 P, Zb. s. I-1981, body 57 až 59; z 28. júna 2005, Dansk Rørindustri a i./Komisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, Zb. s. I-5425, bod 165; z 18. januára 2007, PKK a KNK/Rada, C-229/05 P, Zb. s. I-439, bod 66, ako aj z 2. apríla 2009, France Télécom/Komisia, C-202/07 P, Zb. s. I-2369, bod 60).

25 V prejednávanej veci je však potrebné konštatovať, ako to uviedla generálna advokátka v bode 34 svojich návrhov, že Ch. Gogos venoval veľkú časť svojej žaloby podanej na Súde prvého stupňa článku 233 ES a zásadám rovnosti zaobchádzania, spravodlivého zaobchádzania, riadnej správy vecí verejných a zásade služobného postupu.

26 V rámci svojho odvolania Ch. Gogos napadnutému rozsudku vytýka, že nedostatočne zohľadnil podstatné časti jeho argumentácie z konania na prvom stupni a žiada Súdny dvor o overenie, či Súd prvého stupňa preskúmal skutočnosti, ktoré mu boli

predložené, spôsobom zodpovedajúcim právnym požiadavkám, ktoré sú nevyhnutné na odôvodnenie rozsudku.

27 Preto je opodstatnené sa domnievať, že účelom prvého odvolacieho dôvodu nie je obrátiť sa na Súdny dvor so sporom rozšíreným oproti tomu, ktorý bol prejednávaný na Súde prvého stupňa.

28 Na základe toho treba uvedený odvolací dôvod považovať za prípustný.

— O veci samej

29 Je nutné pripomenúť, že odvolací dôvod založený na nedostatočnej odpovedi Všeobecného súdu na žalobný dôvod uvedený v prvostupňovom konaní sa v podstate rovná výhrade porušenia povinnosti odôvodnenia, ktorá vyplýva z článku 36 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, uplatniteľného na Všeobecný súd Európskej únie na základe článku 53 prvého odseku tohto Štatútu, a článku 81 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 1. októbra 1991, Vidrányi/Komisia, C-283/90 P, Zb. s. I-4339, bod 29, a z 11. septembra 2003, Belgicko/Komisia, C-197/99 P, Zb. s. I-8461, bod 80 v spojení s bodom 83).

30 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že povinnosť odôvodnenia, ktorá prináleží Všeobecnému súdu, mu neukladá povinnosť vypracovať odôvodnenie, ktoré by vyčerpávajúcim spôsobom rozoberalo jednotlivo všetky úvahy vyjadrené účastníkmi sporu, a že odôvodnenie Všeobecného súdu teda môže byť implicitné, avšak pod podmienkou, že umožní zúčastneným osobám oboznámiť sa s dôvodmi, pre ktoré Všeobecný súd neprijal ich tvrdenia, a poskytne Súdnemu dvoru dostatok prostriedkov, aby mohol vykonať svoje preskúmanie (pozri najmä rozsudky z 9. októbra 2008, Chetcuti/

Komisia, C-16/07 P, Zb. s. I-7469, bod 87, a zo 16. júla 2009, Komisia/Schneider Electric, C-440/07 P, Zb. s. I-6413, bod 135).

31 V prejednávanej veci z napadnutého rozsudku jasne vyplýva, že Súd prvého stupňa odpovedal na argumentáciu žalobcu, podľa ktorej Komisia v dôsledku toho, že mu odmietla priznať uplatnenie článku 31 ods. 2 služobného poriadku, porušila článok 233 ES, ako aj zásady rovnosti zaobchádzania, spravodlivého zaobchádzania, riadnej správy vecí verejných a zásadu služobného postupu.

32 Súd prvého stupňa totiž po tom, ako zamietol výhradu založenú na porušení článku 31 ods. 2 služobného poriadku, v bode 44 napadnutého rozsudku uviedol, že „nesprávnosti, ktorých sa podľa žalobcu Komisia dopustila pri jeho prijímaní, či už ide o porušenie článku 233 ES alebo zásad rovnosti zaobchádzania, spravodlivého zaobchádzania, riadnej správy vecí verejných alebo zásady služobného postupu, nemôžu mať vplyv na samotnú zákonnosť rozhodnutia o zaradení do platovej triedy, ktoré spochybňuje žalobca“.

33 Preto treba konštatovať, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že Súd prvého stupňa zamietol dotknuté výhrady z rovnakých dôvodov, ako sú tie, o ktoré sa opieral pri zamietnutí žalobného dôvodu založeného na porušení článku 31 ods. 2 služobného poriadku.

34 Pokiaľ ide o argumentáciu žalobcu, podľa ktorej bol Súd prvého stupňa povinný preskúmať zásadu rovnosti zaobchádzania samostatne, treba uviesť, že v bodoch 45 a 46 napadnutého rozsudku sú jasne vysvetlené dôvody, pre ktoré sa uvedený súd domnieval, že táto zásada neumožňuje zaradiť žalobcu do vyššej platovej triedy.

35 Skutočnosť, že Súd prvého stupňa dospel vo veci samej k inému záveru ako odvolateľ, nemôže sama osebe znamenať, že napadnutý rozsudok nebol riadne odôvodnený (rozsudok zo 7. júna 2007, Wunenburger/Komisia, C-362/05 P, Zb. s. I-4333, bod 80).

36 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy je potrebné konštatovať, že odôvodnenie napadnutého rozsudku z právneho hľadiska umožňuje dostatočne porozumieť dôvodom, na základe ktorých Súd prvého stupňa zamietol výhrady, ktoré žalobca uviedol v konaní na prvom stupni.

37 V dôsledku toho musí byť prvý odvolací dôvod, ktorý odvolateľ uvádza na podporu svojho odvolania, zamietnutý ako nedôvodný.

O druhom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

38 Svojím druhým odvolacím dôvodom odvolateľ vytýka Súdu prvého stupňa, že nevyužil svoju neobmedzenú právomoc, ktorou disponuje v sporoch finančného charakteru, aby mu *ex offo* priznal náhradu škody.

39 Odvolateľ spochybňuje najmä bod 47 napadnutého rozsudku, v ktorom Súd prvého stupňa v podstate uviedol, že uskutočnenie novej ústnej skúšky síce mohlo mať za následok, že stratil možnosť byť v kategórii A menovaný skôr a v dôsledku toho byť

skôr povýšený, Ch. Gogos však nepodal na Súd prvého stupňa návrh na finančné odškodnenie v tomto zmysle.

40 Komisia tvrdí, že tento odvolací dôvod je neprípustný, keďže bol po prvýkrát uvedený v rámci odvolania. Dodáva, že v každom prípade v prejednávanej veci neexistoval dôvod na to, aby bola odvolateľovi priznaná náhrada škody, a tým ani žiadny dôvod, ktorý by Súdu prvého stupňa umožňoval uplatniť svoju neobmedzenú právomoc v sporoch finančného charakteru.

Posúdenie Súdnym dvorom

— O prípustnosti

41 Ako uvádza generálna advokátka v bode 50 svojich návrhov, otázka, či Súd prvého stupňa bol povinný priznať odvolateľovi finančné odškodnenie *ex offo*, je právnou otázkou, ktorá môže byť posudzovaná v rámci odvolacieho konania a ktorej prípustnosť nemožno podmieniť tým, že odvolateľ podal návrh na náhradu škody v konaní na prvom stupni.

42 Tvrdenie, ktoré spočíva v podstate v tom, že Súdu prvého stupňa vytýka, že nerozpoznal rozsah svojej právomoci, totiž nemožno z dôvodu jeho samotnej povahy uvádzať

v konaní na prvom stupni, v dôsledku čoho je nutné námietku neprípustnosti uvedenú Komisiou zamietnuť.

43 Druhý odvolací dôvod, ktorý odvolateľ uvádza na podporu svojho odvolania, musí byť preto vyhlásený za prípustný.

— O veci samej

44 Podľa ustálenej judikatúry článok 91 ods. 1 druhá veta služobného poriadku priznáva Všeobecnému súdu v sporoch finančného charakteru neobmedzenú právomoc, v rámci ktorej má právo, ak je to potrebné, zaviazať *ex offo* žalovaného na náhradu škody spôsobenej jeho zavinením a v takom prípade posúdiť, po zohľadnení všetkých okolností veci, utrpenú ujmu *ex aequo et bono* (pozri najmä rozsudky z 5. júna 1980, Oberthür/Komisia, 24/79, Zb. s. 1743, bod 14; z 27. októbra 1987, Houyoux a Guery/Komisia, 176/86 a 177/86, Zb. s. 4333, bod 16; zo 17. apríla 1997, de Compte/Parlament, C-90/95 P, Zb. s. I-1999, bod 45, a z 21. februára 2008, Komisia/Girardot, C-348/06 P, Zb. s. I-833, bod 58).

45 „Spory finančného charakteru“ v zmysle tohto ustanovenia predstavujú najmä žaloby o určenie zodpovednosti podané zamestnancami proti inštitúciám, ako aj všetky žaloby, na základe ktorých má inštitúcia vyplatiť zamestnancovi určitú sumu, na ktorú má podľa svojho názoru nárok podľa služobného poriadku alebo iného aktu, ktorý upravuje ich pracovnoprávny vzťah (pozri rozsudok z 18. decembra 2007, Weißenfels/Parlament, C-135/06 P, Zb. s. I-12041, bod 65).

46 Podľa judikatúry Súdneho dvora základom sporu finančného charakteru v zmysle článku 91 ods. 1 služobného poriadku môže byť žaloba, ktorou sa úradník snaží dosiahnuť zrušenie rozhodnutia ovplyvňujúceho jeho služobné postavenie (pozri rozsudky Oberthür/Komisia, už citovaný, bod 14, ako aj Houyoux a Guery/Komisia, už citovaný, bod 16 v spojení s bodom 1).

47 Konkrétne, Súdny dvor už rozhodol, že žaloba úradníka, ktorou navrhuje súdne preskúmanie oprávnenosti jeho zaradenia, vedie k sporu finančného charakteru (rozsudok z 8. júla 1965, Krawczynski/Komisia, 83/63, Zb. s. 773, 786). Ako uviedla generálna advokátka v bode 58 svojich návrhov, tento záver sa zakladá na úvahe, že rozhodnutie menovacieho orgánu o zaradení úradníka má okrem účinkov na jeho kariéru a jeho osobné postavenie v rámci úradníckej hierarchie priame účinky na jeho finančné nároky, najmä na výšku jeho platu podľa služobného poriadku.

48 Z toho vyplýva, že žaloba, ktorú Ch. Gogos podal v prvostupňovom konaní, bola finančného charakteru v zmysle článku 91 ods. 1 služobného poriadku. Preto Súd prvého stupňa mal v prejednávanej veci neobmedzenú právomoc.

49 Neobmedzená právomoc, ktorú súdu Únie priznáva článok 91 ods. 1 služobného poriadku, zveruje tomuto súdu poslanie rozhodnúť spory, ktorý sú mu predložené, v celom rozsahu (rozsudky Weißenfels/Parlament, už citovaný, bod 67, a zo 17. decembra 2009, M/EMEA, C-197/09 RX-II, Zb. s. I-12033, bod 56).

50 Ako uviedla generálna advokátka v bode 66 svojich návrhov, cieľom tejto právomoci je najmä umožniť súdom Únie zaistiť efektívnu účinnosť nimi prijatých rozsudkov o neplatnosti v sporoch týkajúcich sa verejnej služby tak, aby v prípade, ak zrušenie

právne vadného rozhodnutia menovacieho orgánu nepostačuje na vykonanie práv dotknutého úradníka alebo na účinnú ochranu jeho záujmov, môže mu súd Únie priznať náhradu škody *ex offo*.

51 Hoci je pravda, že v prejednávanej veci Súd prvého stupňa dospel k záveru, že rozhodnutie o zaradení a rozhodnutie o sťažnosti nemajú žiadnu právnu vadu, treba pripomenúť, ako bolo uvedené v bode 44 tohto rozsudku, že neobmedzená právomoc súdom Únie takisto umožňuje aj v prípadoch, ak nerozhodnú, že napadnuté rozhodnutie sa zruší, zaviazať žalovanú *ex offo* na náhradu škody spôsobenej služobným pochybením.

52 V každom prípade, ako uviedla generálna advokátka v bodoch 68 a 75 svojich návrhov, treba konštatovať, že ujma, ktorá Ch. Gogosovi vznikla v prejednávanej veci v súvislosti s jeho platom a kariérou, kauzálne nevyplýva z rozhodnutia o zaradení ani z rozhodnutia o sťažnosti, ale z právnych vád, ktorých sa dopustila Komisia vo výberovom konaní, pričom Ch. Gogos tieto vady v rámci predmetného konania neuviedol.

53 Za týchto podmienok Súd prvého stupňa správne nevyužil svoju neobmedzenú právomoc, v dôsledku čoho musí byť aj druhý odvolací dôvod, ktorý odvolateľ uvádza na podporu svojho odvolania, zamietnutý ako nedôvodný.

O návrhu na náhradu škody vzniknutej z dôvodu neprimeranej dĺžky konania pred Súdom prvého stupňa

Argumentácia účastníkov konania

54 Odvolateľ žiada, aby mu Súdny dvor priznal sumu vo výške 50 000 eur ako odškodnenie za neprimeranú dĺžku konania pred Súdom prvého stupňa.

55 Komisia uvádza, že ide o nový návrh, uvedený po prvýkrát v štádiu odvolania, ktorý musí byť zamietnutý ako neprípustný. Dodáva, že tento návrh je v každom prípade zjavne nedôvodný.

Posúdenie Súdnym dvorom

56 V tomto ohľade treba pripomenúť, že hoci nedodržanie požiadavky prerokovania veci v primeranej lehote zo strany Súdu prvého stupňa môže, pokiaľ sa preukáže, smerovať k žiadosti o náhradu škody na základe žaloby proti Európskej únii podanej žalobcom v rámci článku 268 ZFEÚ v spojení s článkom 340 druhým odsekom ZFEÚ (rozsudok zo 16. júla 2009, Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland/Komisia, C-385/07 P, Zb. s. I-6155, bod 195), článok 113 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora stanovuje, že v rámci odvolania musia návrhy odvolateľa smerovať k úplnému alebo čiastočnému zrušeniu rozhodnutia Všeobecného súdu a prípadne k čiastočnému alebo úplnému vyhoveniu návrhov, ktoré boli predložené

v prvostupňovom konaní (rozsudok z 9. septembra 2008, FIAMM a i./Rada a Komisia, C-120/06 P a C-121/06 P, Zb. s. I-6513, bod 205).

57 V dôsledku toho, ak neexistuje nijaká indícia o tom, že by dĺžka konania mala vplyv na rozhodnutie vo veci, dôvod založený na tom, že dĺžka konania pred Všeobecným súdom prekročila požiadavky spojené s dodržiavaním primeranej lehoty, nemôže vo všeobecnosti viesť k zrušeniu rozsudku vydaného Všeobecným súdom (rozsudok FIAMM a i./Rada a Komisia, už citovaný, body 203 a 211).

58 Ch. Gogos však vôbec netvrdil, že by údajne neprimeraná dĺžka konania mala vplyv na rozhodnutie vo veci pred Súdom prvého stupňa, ani nežiadal, aby bol napadnutý rozsudok z tohto dôvodu zrušený.

59 Za týchto podmienok musí byť žiadosť o náhradu škody, ktorú odvolateľ podal v rámci predmetného odvolania, zamietnutá ako neprípustná.

60 Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že odvolanie musí byť zamietnuté.

O trovách

61 Podľa článku 69 ods. 2 prvého pododseku rokovacieho poriadku uplatniteľného na základe článku 118 uvedeného rokovacieho poriadku na konanie o odvolaní účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

62 V súlade s článkom 122 druhým odsekom druhou zarážkou tohto rokovacieho poriadku v prípade odvolaní podaných úradníkmi alebo inými zamestnancami určitej inštitúcie môže Súdny dvor v záujme spravodlivosti rozdeliť medzi účastníkov náhradu trov konania.

63 Za okolností tejto veci je potrebné uplatniť toto ustanovenie a rozhodnúť, že každý z účastníkov znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol a vyhlásil:

1. Odvolanie sa zamieta.

2. Ch. Gogos a Európska komisia znášajú každý svoje vlastné trovy konania.

Podpisy